

באשר להזמנתך לבוא אליכם לבוורויסק, הריני מקבלה ברצון ובעונג רב! מדי היוזכרי בעירכם מעלה אני בזכרוני גם את... חלקי בעולם הבא. את חלקי זה רכשתי לי דווקא אצלכם, בבוורויסק,

בביקורי האחרון.

ודאי תזכור את ביקורי האחרון אצלכם. היה אז חורף, השלג שירד נמס מיד והפך לבוץ טורדני, אותו איני צריך לתאר לך, הרי איש המקום אתה...

אולם העיירה שבו עמו' להתקיים הערב הספרותי, היה מואר בשלל אורות שבקעו החוצה אל אפילת הרחוב, פזרו את החושך והאירו את הסביבה כולה עד למלון בו התאכסנתי. כיוון שהדרך היתה מוארת וגם לא רחוקה החלטתי ללכת ברגל אל האולם. פסעתי לבדי ובידי חבילת סיפורים לקריאה בפני הקהל.

בפסעי כך הבחנתי בדמות הבוססת בבוץ כמוני. המרחק בינינו הלך והצטמצם, הדמות התקרבה והחלה ללכת לצדי.

היתה זו נערה.

במרחק לא רב מן הכניסה פנתה אלי פתאום בחיך מתנצל: "אנא, סלח לי אדוני על ההטרדה, אולי במקרה הולך אתה לערב שלום-עליכם?"

"מדוע את שואלת?"

"כי יש לי בקשה גדולה אליך."

"ומה?"

"שתיקח אותי אתך. אנא, קח אותי לערב שלום-עליכם! עשה לי טובה! בשבילי יהיה זה חסד גדול ואילו אתה תזכה לחלקך בעולם הבא! הבט, אני בחורה עניה, עובדת בבתי-זרים כמשרתת, מפרנסת אמא ושתי אחיות קטנות. ואם מצליחה אני לחסוך פרוטה 'עלי לשלם לגינסבורג הספרן, שמשאיל לי ספר לקריאה בשבת. והנה שמעתי כי שלום-עליכם הגיע! אני כל כך רוצה לשמוע אותו! אך הכניסה עולה בכסף, ולי אין! בבקשה, קח אותי לשלום-עליכם! לא תאמין, אך בקושי הצלחתי להסתלק מן העבודה, הערמתי על בעלת הבית הארורה. לו נודע לה, היתה קורעת אותי לגזרים. אנא, קח אותי לשלום-עליכם, בבקשה ממך, עשה טובה, תזכה בעד זה לחלקך בעולם הבא!"

"יהי כך, אקח אותך לשלום-עליכם."

הגענו אל הכניסה, וליד הכניסה — הקופה.

# קניתי את חלקי בעולם הבא

## שלום עליכם

"תן לבחורה הזאת להיכנס..."

לא הספקתי לעשות צעד והיא כבר בפנים, התערבבה בקהל ונעלמה לי מן העין.

האולם מלא מפה אל פה. קהל רב מצטופף, עשן עולה ממשי! אבל, איך אומר הסבא מגדילי — אין זה מענייני, ולא על כך עומד אני לספר לך. נחזור אל הנערה.

עם קריאת סיפורי הראשון לא ראיתי, וכמעט שכחתי על דבר הקנייה שערכת, קניית חלקי בעולם הבא.

עם סיפורי השני פתאום נתגלתה יושבת בשורה שלישית או שנייה, ובאפילת-האולם הקרינו פניה אור כנוגה הירח בשמיים אפילים, ושתי עיניה, אותן נעצה בי, ברקו בחושך. עם הסיפור השלישי שלח הירח את אורו אליי כבר מן השורה הראשונה.

הערב התקרב לסימו. החבריה הצעירים, בחורים ובחורות, מקיפים את שולחני. והנה רואה אני גם אותה, נדחפת בין הבחורים שמנסים להדפה, אך לשווא! לא אותה ידחפו ויהדפו! וגם כשלא הסתכלתי עליה ועיניי בניירותי, ראיתי בעליל איך היא מפעילה את מרפקיה על ימין ועל שמאל, מגיעה עד לשולחני ממש, וכאן מתבצרת. פניה קורנות, אך הפעם לא בגובה הירח, אלא באור החמה, חמת תמוז.

הגעתי לסיפורי האחרון, והיא איתי, עם גיבוריי, צוחקת עמם, בוכה עמם, אפשר לומר — עוזרת לי בקריאה! כאמור,

הבטתי בכתביי, אך ראיתי אותה, את תנועות ראשה, נצנוץ עיניה, מלמול שפתייה.

סיימתי.

היא לא מחאה כפיים עם כולם, אלא הרימה שתי כפותיה, טפתה לעצמה על ראשה ופלטתה אנחה עמוקה. אז פנתה ללכת, ושוב חזרה על עקביה, הביטה בפני, החלה צועדת בכיוון היציאה, חזרה לרגע והציצה בי ופנתה אל הדלת.

החבריה שנותרו באולם החלו לפנות את הכסאות ולהכין מקום לרקודים. וכי יתכן ערב ספרותי ללא רקודים? מה יאמרו הבריות? כל העולם רוקד, וחייבים גם אנחנו לרקוד לפי חלילו. ריקדו לכם ויהיה לכם לבריאות, ואני אלך לי הביתה.

לאחר שנחתי וציננתי את עצמי אספתי את ניירותי, וקדימה — לאכסניה.

בחוך חושך, החושך הרגיל שאחרי הערב הספרותי... את הרחובות החשוכים אין לי צורך לתאר לך, הרי בן המקום אתה... המתנתי למלוויי, ששהו בפנים בחפשמם אחרי ערדליהם. לבדי עמדתי, מביט לתוך האפילה של בוורויסק, פתאום חשתי בשתי זרועות חמות, בריאות, חזקות, חובקות את צוארי, מושכות את ראשי, ופה חם מטביע בפניי נשיקה מצלצלת ידידותית.

"תודה לך! תהיה בריא ותזכה לחיים ארוכים! זכית בחלקך בעולם הבא!"

מזל היה לי שהחושך של בוורויסק היה סביבנו; מזל היה לי שמלוויי עדיין לא מצאו את ערדליהם; מזל היה לי שאיש לא ראה את "העולם הבא" שרכשתי לי...

מלוויי יצאו עם פנסים והאירו את הביצה של בוורויסק. התקדמנו לאורך הרחוב כשאנו דורכים לתיאבון בבוץ, צחקנו ופטפטנו על הערב שעבר עלינו.

יחד איתנו, אך במרחק מה, פסעה היא, דורכת ובוססת בבוץ כמונו, פנתה שמאלה לסימטה ונעלמה בחשכת הלילה הבוורויסקאי.

מסור נא ד"ש למר מ' ולכל אוהבי העולם הבא של בוורויסק. שלום-עליכם